

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

4:de årg.

Den 14 Juni 1903.

N:o 37

Atergiftvande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: *Gustaf Fröding* (med 1 porträtt). *Promotionerna i Lund och Göteborg* (med 3 ill.). *Säsongens sista basarer* (med 4 illustrationer). *Minnesstoden öfver Curry Treffenberg i Mora* (med 2 illustrationer). *Lill-Erik. En Stockholmsbild af Allan. För HVAR 8 DAG.* *Prins Carl* (med 1 illustration). *Kapplöpningarna å Lindarängen den 1 Juni* (med 2 illustrationer). *De nya hisstaforna för skjutbanor* (med 1 illustr.). *Dödsfärden på automobil* (med 1 illustr.). *Konung Oscar inviger Malmö nya hamn* (med 6 illustr.). *S:t Petersburgs 200-årsjubileum* (med 2 illustr.). *Konflikten mellan Frankrike och Marocko* (med 2 illustr.). *Max O'Rell* (med 1 porträtt). *Under armeniermassakerns dagar. För HVAR 8 DAG af Mustafa.* *Danska furstebesöket hos kungaparet å Sofiero* (med 1 illustration). *Världens starkaste krigsfartyg* (med 1 illustr.). *John Arsenius †* (med 1 porträtt). *Carl Fritiof Svedelius* (med 1 portr.). *Veckans porträttgalleri* (med 16 portr.). *Den stora gymnastik- och idrottsfesten i Stockholm II* (med 8 illustrationer).

BONNIERS TRYCKERI AKTIEBOLAG. GÖTEBORG. 1903

TILL GUSTAF FRÖDING.

Klöd; Kem. A.-B. Bengt Silfverparre Stilm—Öbg.

ORIGINALTECKNING FÖR HVAR 8 DAG AF LENNART NYBLOM.

I dessa dagar har från Sveriges studenter utgått ett opprop till en hyllningsgård åt Gustaf Fröding, och hela landet skall svara med ett starkt, offentligt uttryck af den kärlek och beundran, vi ägna den store skalden. Det är glädjande att denna hyllning når honom i lifvet och icke kommer, såsom seden oftast är, som en krans på grafven. Det försvagar heller icke saken, att hyllningen i viss mån framstår som en ungdomens protest mot den litteraturkritik, som stundom i snäf oförståelse vägrat det fulla erkännandet åt Frödings enastående storhet.

Här skall blott fogas några få ord som text till skaldens bild. De kunna ej bringa något nytt till Frödings vänner — och för dem är namnet GUSTAF FRÖDING nog, omsträladt som det är af diktningens klaraste solljus. Men den som skriver dessa rader tillhör den studentgeneration, som nu hyllar Gustaf Fröding, och som i honom ser något oändligt mycket mer än »ätarnes» skämtande skald. Det är ensamt härur, mina ord kunna hämta något värde.

*

Det är underligt att nu se tillbaka på Frödings korta diktarbana, så sent börjad och så snabbt afbruten. Redan 31-årig debuterade han 1891 med »Guitarr och Dragharmonika», denna diktsamling, som med ett slag förde honom i främsta ledet bland våra skaldar, fylld som den är af hans personlighets glans, af skämtets oändliga grace och af tungt, ärligt allvar. Så kom 1894 Nya Dikter, där skaldens konstnärliga teknik nått sin absoluta fulländning, och där hans allvar tränger än djupare än förr, fastän hans rytmer dansa lika världsöfvervinnande glada. Och slutligen 1896 »Stänk och Flikar», den svenska litteraturens kanske märkligaste diktsamling, säkert dess hänsynslösa ärliga. Det är känt hur dessa äfven i ämnesvalet hänsynslösa dikter råkade ut för en skymfande plebej-kritik, som resulterade i ett, visserligen till den svenska tryckfrihetens ära förolyckadt, åtal. Men det är ännu icke utredt, i hvad mån denna bedröfliga manifestation af mänskligt lågsinne influerat på det plötsliga afbrottet i Frödings produktion. Det är som hans känsliga sinne icke kunnat bära den iskalla oförståelse, som mötte honom, då han, som skaldens plikt är, utan människofruktan gaf det innersta af sig själf. Nu vet man blott, att ett af den svenska diktningens härligaste strängspel plötsligen tystnade efter blott några få år af utomordentlig produktion.

Men hvad Fröding under denna korta tid gifvit sitt folk, det är — äfven om man ej vågade vänta en ny vår för hans sång — tillräckligt att ge honom en plats bland våra främsta. Ingen har som han gett ett så levande uttryck för det svenska lynnets stolta skämt och stolta allvar. Hans lyra har fångat tidens susande idéer och sändt dem vidare i klingande ackord. Och framför allt har han följt det moderna genombrottets vackraste lösen: att se sig själf ärligt i ansiktet och trotsa den själfbedragande humbug, som väfver in oss själfva och allt omkring oss i sitt förvillande töcken. Det är väl främst denna stora ärlighet, som ger den Frödingska dikten dess djupaste och starkaste tonfall.

Utrymmet medger här knappast några citat. Och därmed är en svår frestelse öfvervunnen, som hotar en hvar, som skall skriva om Fröding: den, att citera och åter citera, strof efter strof och dikt efter dikt. Den Frödingska versen har i sig själf en fullkomligt fascinerande glans; det är ett sus och en

sång i hans rytmer, som komma en att tänka på helt andra instrument än guitarr och dragharmonika. Hans språkkonst är oförliknelig, jämförlig med ingens i detta århundrade; vi ha inalles blott ett namn att nämna på samma plan: Bellman. Det namnet kommer en ju lätt i tankarna, då talet gäller Fröding; i formgenialitet och äfven i popularitet stå de bägge vid hvarandras sida, upphunna af ingen annan. Men jämförelsen bör icke föras längre, de båda stora skalderna äro hvarandra icke lika, äfven om bägges grundstämning delvis kan föras under humorns stora rubrik. Snillen äro inkommensurabla storheter.

Däremot lönar det sig icke längre, att söka reducera Fröding till blott en språklig nydanare och formvirtuos, och för öfrigt »en behagfull skämtare». Det är icke hedersamt för den svenska litteraturkritiken, att den så länge sett sig blind på Frödings formella glans (och på hans värmländska låtar), att den dröjt att uppskatta hans djupare sidor. Det är sannt, att formen, rytmen hos honom spelar en utomordentlig roll — »min tanke på rytmerna flyter», säger han själf. Men det borde en gång erkännas, att formens naturliga glans hos en skald och främst hos en lyriker är ett absolut plus, och icke bör betraktas som ett nått och jämt tolerabelt fel. Det borde också erkännas som en förtjänst, att skriva så att man förstås af alla och älskas af alla. Det innebär ingen nedsättning af den diktning, som vänder sig ensamt till fåtalets invigda, att man ställer ett helt folks diktare på ett annat plan. — Erkänner man allt detta, då skall man också erkänna, att ingen af våra moderna skaldar trängt djupare eller tagit sitt kall allvarligare än Gustaf Fröding. Man kan ju läsa en dikt som »Mannen och kvinnan» i Nya Dikter, och sedan försöka tro att Fröding är ytlig!

Hans diktningens rika mångsidighet gör det svårt eller omöjligt att uttrycka dess betydelse i en formel. För mig ter sig hans utveckling som en utveckling till allt djupare ärlighet, allt manligare allvar. Och hans grundstämning är väl den längtan efter skönhet och glädje, som han skänkt så hänförande uttryck — senast i drömmen om »Ariens land, där solguden tömmer med gifmild hand kring allt, öfverallt i en lycklig ängd sitt lif, sina häfvors mängd». Starkast strålar måhända hans tro på ett framtidens lyckorike i de symboliska dikter om den hälsobringande Gral, som togo så stort rum i hans sista produktion. Den härliga »Sången om Gral», formar sig ju till en evolutionens stolta segersång, drömd, betecknande nog, mot bakgrunden af »hemiska och skakande syner och röster och tvifvelskval». Den som vill läsa sig till, hur poesien verkar befriande, skall gå till den dikten.

*

Fröding är soldyrkare, som vinternattens barn oftast äro. Hans lif är rikt i dikt; till det yttre har det varit fattigt på sol. Det faller en i sinnet, hvad Kjellgren sagt om de svenska poeterna — »Det är med svenska snillet som med svenska solen: vi ha några sommarar lika vackra med södra länders, men allt det öfriga är höst och vinter». Det är bittert att veta, att den store skald, som skänkt oss så oändligt mycket, nu tror sitt lif vara förfeladt och af intet värde. Man ville önska honom ett så starkt och varmt intryck af sitt folks kärlek, att sorgens tyngsta skuggor vika från en själf, som är skapad för ljuset.

R. F—r.

De som önska bidraga till en "GUSTAF FRÖDINGS FOND", hvilken skall förvaltas af Uppsala Studentkår och under skaldens lifstid komma honom tillgodo, kunna, i enlighet med det Opprop som gått genom svenska pressen, insända påminnande bidrag till Uppsala Studentkårs Skattmästare, Uppsala. Mätte Hvar 8 Dags läsare och vänner behjorta detta opprop och bidraga till denna "landets hedersgåfva".

HVAR 8 DAGS REDAKTION.

PROMOTIONERNA I LUND OCH GÖTEBORG.

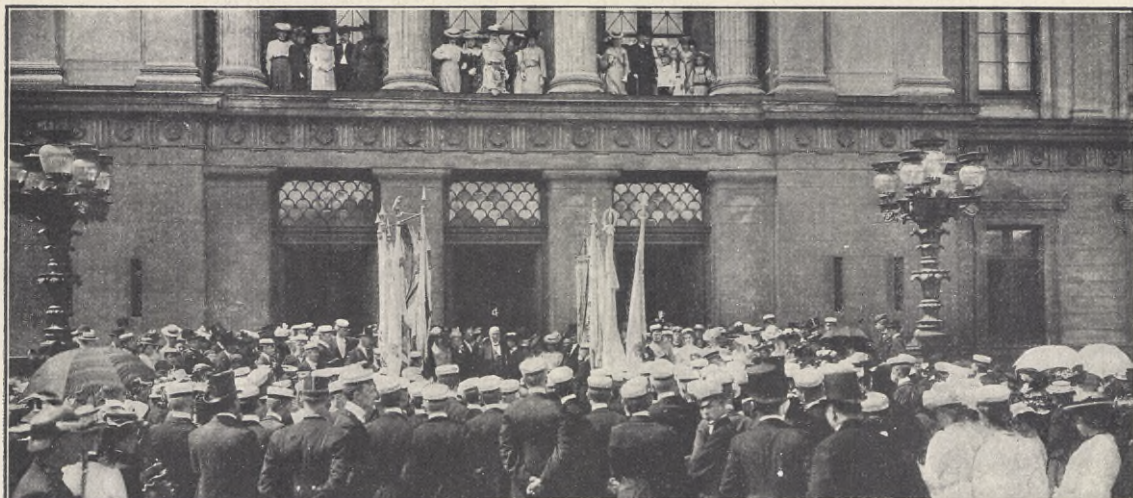

Foto. Jonns Eftertr., Lund.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfverparre Sthlm—Gbg

LUND: Den 29 maj ägde promotion rum inom de filosofiska och juridiska fakulteterna vid Universitetet i Lund. Promotor inom den förra var professor Rydberg (1), inom den senare professor Ask (2). Universitetskanslern, f. d. statsrådet Gilljam, som var närvarande vid den högtidliga akten, uppvaktades af Studentkåren.

Foto. Jonason. Göteborg

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfverparre Sthlm—Gbg

GÖTEBORG: Den 6 juni är för Göteborgs Högskola en minnesrik dag — dess första doktorspromotion högtidlighöls den dagen med iakttagande af vid de äldre universitetens gängse bruk. Äfven här var universitetskanslern närvarande. Promotor var professor Vising, och återger vår illustration det tillfälle då Promotor håller högtidstalet.

SÄSONGENS SISTA BAZARER.

SUNDSVALL.

KRISTIANSTAD.

I vårens sista dagar ha ännu tvänne Bazarfester gått af stapeln i skilda trakter af vårt land.

Båda voro för allmännyttiga ändamål, båda vo o förträffligt, ja, som man skall se af våra illustrationer, konstnärligt arrangerade; hvad som icke synes af våra bilder är festernas omfattning med afseende å både deltagare och besökande — men det lär synas i Bazarkassorna.

* * *

Vi ha nu under hela säsongen återgivit bilder från snart sagt alla landets hörn — ha gjort det gärna och skola också för framtiden så göra. Men när vi nu taga en liten återblick på hvad som visats, så synes oss — trots det att i allmänhet smak och esprit d'arrangement gjort sig gällande vid dessa fester — att mera *omödeling*, mera *originalitet* skulle kunna präglä Bazarena. Mätte vår lilla välmående erinran i denna sak flnna ge hör för kommande säsonger — i annat fall frukta vi, att HVAR 8 DAG nödgas blifva sparsammare med utrymme för Bazarfester.

Foto. Kihlbaum, Sundsvall.

Foto. Rylander, Kristianstad.

MINNESSTODEN ÖFVER CURRY TREFFENBERG I MORA.

Den 1 juni ättäcktes i Mora den öfver Landshöfding Curry Treffeoberg resta minnesstoden. Högtidligheten öfvervars af flere tuseotal af nationalklädd dalallmoge förutom ett stort antal framstående personer i trakten.

Bysten är modellerad af professor Runeberg i Helsingfors; piedestalen efter teckning af professor Clason. I midten af piedestalen läses:

CURRY TREFFENBERG
1/8 1825—1/9 1897.

Minnesstoden är tillkommen genom bidrag från Dalasocknarna, en-kilde och bolag, främst Mora-Vänerns järnväg, hvars skapare Landshöfding Treffenberg var.

Foto. Wikander, Mora.

Kliché: Kem. A.-B., Bengt Stålvareparre Stålm.—Olg

NÄR TÄCKELSET FÖLL FRÅN CURRY TREFFENBERGS MINNESSTOD I MORA.

LILL-ERIK.

En Stockholmsbild af Allan. För HVAR 8 DAG.

Det var en vacker vårafton i början af maj och många Östermalmsbor hade utsträckt sina promenader utåt Gärdet för att njuta af den härliga vårluften och den friska grönskan därute. Den brukar minsann ej vara så länge. Snart ligger Gärdet brunbrändt af solen och nedtrampadt af militärpromenaderna.

Från Värtahället kom en ung ljuslagd arbetare med matsäckskorgen på armen och vek af in genom gamla Ladugårdslandstull på väg hem. Ehuru han varit i arbete sedan tidigt på morgonen, var hans gång rask och den militäriska hållningen tydde på f. d. gardisten.

Då han sneddade öfver Karlaplan, var han nära att trampa på en boll, som kom rullande framför fötterna på honom. Han tog upp bollen åt den lille rödkindade gossen, som ifrigt kom springande efter den och med ett blygt tack galopperade denne bort igen.

Lars Erik Borg blef stående och såg efter honom. Hvar hade han sett det där lilla ljusa hufvudet förut? Den där skålmska blicken ur de klara gråblåa ögonen föreföll honom så bekant. Kunde det vara — nej, det var ej troligt — men ändå! Om det skulle vara Lill-Erik! Hans egen lilla pys!

Hur mindes han ej den där vintern för tre år sedan, då han hade gått utan arbete nästan hela tiden. Hustrun hade ingenting kunnat förtjäna, klen som hon var efter den lilla, de fått till julklapp. Så hade han en dag ej vetat sig annan råd, än han

gått upp till sin gamla löjtnant från den tiden han tjänat vid hästgardet. Denne hade då skaffat honom litet tillfälligt arbete och dessutom hjälpt dem med ett och annat. Men så hade han en dag kommit och velat hjälpa dem äfven på ett annat sätt, erbjudit sig att taga deras pojke som eget barn — taga deras Lill-Erik!.....

Nej, se där stannade den lilla pysen, som det tycktes, hos sin sköterska. Han var rakt tvungen att gå närmare och se.....

Hur hade det ej känts att lämna ifrån sig enda pojken! De andra tre barnen voro flickor. Men nöden hade ingen lag. Han såg, han gjorde löjtnanten, hvars äktenskap var barnlöst, en glädje därmed och visste, att hans barn skulle få det bra, ty snäll hade löjtnanten alltid varit både mot människor och djur. Isynnerhet hade det senare slagit an på Borg, som själf alltid tänkt på sin häst i första rummet. Men hårdt hade det ändå varit!...

Han satte sig på en soffa snedt emot, där pojken lekte.....

Kanske han misstag sig! Det var ju ändå så stor skillnad mellan denne och hans lilla ljushåriga, trubbnästa pojke. Men barn kunna också förändra sig mycket på tre år och sitt löfte trogen hade han på hela tiden ej gjort något försök att återse den lille, hvilket varit honom så mycket lättare, som löjtnanten strax därpå tagit afsked, flyttat ut till sin landtegendom och endast tillfälligtvis vistades i staden.

Nej, han hade nog sett rätt ändå. Den där

skålmska blicken, med hvilken pysen just nu förstulet betraktade sin nya bekantskap — så hade också Lill-Erik sett ut, då han skulle se efter, om hans pappa såg, hur duktigt han kunde stå lull. Eller då han längre fram stapplade från den ena stolen till den andra. Så hade också Lill-Erik skratat, då fadern på hans »Pappa — tak!» på starka armar svängit honom högt i luften...

Nej, han var tvungen att skaffa sig visshet och då bollen åter kom i hans närhet, passade han på och tog upp den.

»Det var en pråktigt boll. Hvem har du fått den af?»

»Af pappa förstås.»

Den lille lutade sig förtroendefullt mot hans knä, som om han känt, att där hade han en vän.

»Och hvad heter din pappa då?»

»Löjtnant ... sköld.»

Det stockade sig i halsen på Borg. Det var således ändå hans egen lilla saknade pys. Han måste riktigt göra våld på sig, att ej draga honom till sig. Hur gärna hade han ej velat taga honom upp på sitt knä, Lill-Eriks privilegierade plats om kvällarna, när pappa kom hem. Men han var tvungen att lägga band på sig. Hvad skulle väl sköterskan sagt, om hon sett en främmande, arbetsklädd karl tillåta sig sådana friheter med herrskapets lille son.

En annans son!

Hvad den tanken gjorde honom bitter! Det var ju ändå hans barn och hvarför skulle ej han hafva rättighet att smeka det, om han ville! Hvarför skulle han behöft lämna sitt barn ifrån sig? Bittra tankar om öfverklass och underklass, om nöd och öfverflöd korsade sig i hans hjärna, och ett trotsigt veck lade sig på hans panna.

Sköterskan ropade just gossen till sig och det var ej långt ifrån, att han hållit gossen kvar, hända hvad som hända ville.

Men då stod som en blixst framför honom —

hans löfte! Han hade ju lofvat löjtnanten att aldrig ge sig tillkänna för gossen. Och Lars Erik Borg hade ännu aldrig svikit ett gifvet ord. Med en kraftansträngning blef han åter herre öfver sig själf. Dock stormade det ännu inom honom och det var först efter en lång stund han kunde tänka lugnare.

Så småningom vaknade ock andra tankar hos honom. Det fanns äfven en annan sida af saken.

Hur skulle de hafva redt sig den vintern, om ej löjtnanten varit! Hur vänligt hade han ej hjälpt honom, ej som en åtkastad allmosa utan såsom en med godt hjärta lämnad hjälp åt en medmänniska!

Hur tomt hade ej löjtnantens barnlösa hem varit och hade han ej, oaktadt allt, gladt sig åt att kunna på något sätt visa sin tacksamhet genom att låta honom få Lill-Erik! Och dessutom hvilken uppfostran hade han kunnat gifva pojken?

Barnskaran hade under åren ytterligare ökat och han kunde knappt skaffa tillräckligt åt dem, han hade kvar. Hade han ej ansvar nog ändå att fostra dem rätt! Han insåg äfven, att hur orättvis en sådan sak i stort sedt än är, han ej nu kunde göra något däråt. Han måste vara glad åt, att Lill-Erik hade det bra, hur svårt det än kändes för honom själf.

Föga anade de förbigående och minst af alla Lill-Erik själf, hvilken strid som utkämpats under den nötta arbetsrocken. Nu var den öfver.

Med en kraftig viljeanstängning reste Borg sig och gick vidare. Han ville ej utsätta sig för frestelsen att ännu en gång hafva den lille på alltför nära håll. Ej heller nämnde han vid hemkomsten något åt hustrun. Det skulle endast rifvit upp det gamla såret.

Men för honom var och förblef det en minnesrik afton. Han hade vunnit en seger öfver sig själf och mängen gång, då vägskaalen vägde mellan rätt och orätt, kom den tanken åter:

»Om någonsin Lill-Erik och du åter skulle mötas i lifvet, skall han ej behöfva skämmas för far sin.»

Grand Atelier, Norrköping.

PRINS CARL, jämte de officerare, som deltagit i de nu avslutade fältöfningarna å Vikbolandet, läto före afresan från Norrköping fotografera sig. Då gruppen återger flere inom kavalleriet kända personer, främst vår inom militära kretsar högt skattade Kavalleri-Inspektör, namnteckna vi: I midten PRINS CARL, sittande t. h. om honom: Öfverste Cassel, — — —, Ryttm. Frih. von Essen, Ryttm. Reuter-

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöversparre Sköm—Gbg

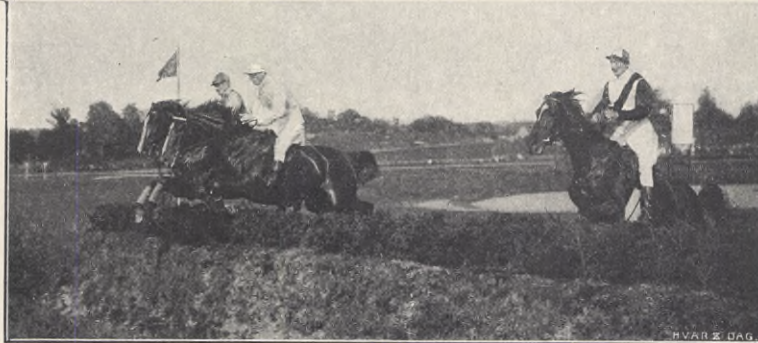
skiöld; t. v.: Major Frih. von Rosen, Ryttm. Grefve Lewenhaupt, Kapten Breitholtz, Ryttm. Grefve von Rosen; stående, fr. v.: Löjtn. Crafoord, — — —, Löjtn. Nordenfalk, Ryttm. Fick, Kapten Nauckhoff, Ryttm. Siöcrona, Ryttm. Boltensstern, Ryttm. von Seth, Löjtn. Cassel, Löjtn. Frih. Leijonhufvud, Ryttm. Falk.

KAPPLÖPNINGARNE Å LINDARÄNGEN DEN 1 JUNI.

HVAR 8 DAGS FOTOGRAF I STHLM.

Vi meddela några - efter vårt förmenande - alldeles ypperliga fotografier från denna Derbydag, hvilken emot vanligheten erbjöd ett strålande vackert väder. Den öfversta fotografien är från fjärde löpningen, den undre från femte löpningen.

HVAR 8 DAGS

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöforsparre, Sthlm—Gbg.

DE NYA HISSTAFLORNA FÖR SKJUTBANOR.

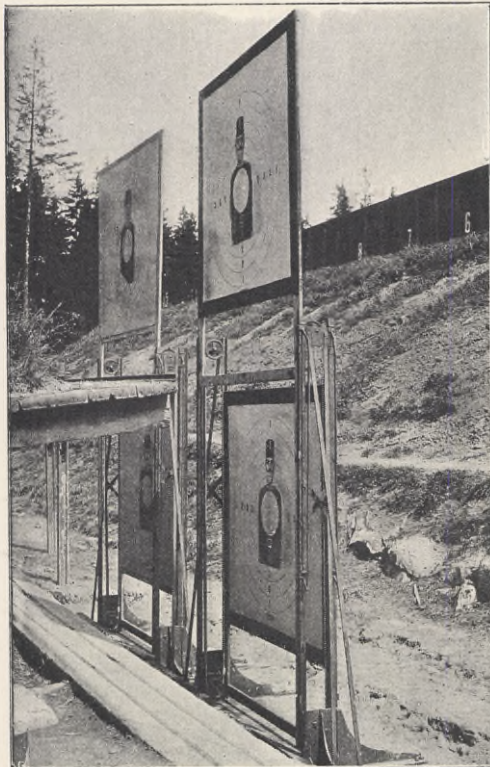

Foto. Klemming, Stockholm.

Kliché: Bengt Sjöforsparre

DE NYA HISSTAFLORNA, AF GEFLEMODELLEN.

Vid den nyligen i hufvudstaden hållna skytterikslagen förevisade bankdirektören Robert Nordin från Gefle den af honom konstruerade hisstaflo, hvaraf arméförvaltningen beställt profmodeller för att uppsättas vid åtskilliga af arméns skjutskolor och skjutbanor. Dessa hisstaflo funnos införda vid Gefle skarpskytteförenings skjutbanor i samband med den under industriutställningen anordnade riksskyttetäflingen år 1901 och ädrogo sig skyttarnes synnerliga uppmärksamhet och erkännande. Sedan förra året hafva de varit använda vid Rosersbergs skjutskola. De första tafvelställen voro af trä. De nu tillverkade äro af järn med ytterst smäckra, men starka ställningar.

Fotografien här bredvid är tagen af de profstaflo som finnas uppsatta å skjutbanorna vid Kaknäs (Ladugårdsgärdet) i Stockholm.

DÖDSFÄRDEN PÅ AUTOMOBIL.

Efter fotograf.

Kliché: Bengt Sjöforsparre.

Den amerikanske millionären Barrow råkade under den ohyttiga färdens Paris—Madrid i kollision med ett träd, därvid chauffören dödades, B själf svårt skadades och den dyrbara maskinen slogs i spillror. Fotografien är tagen strax efter händelsen.

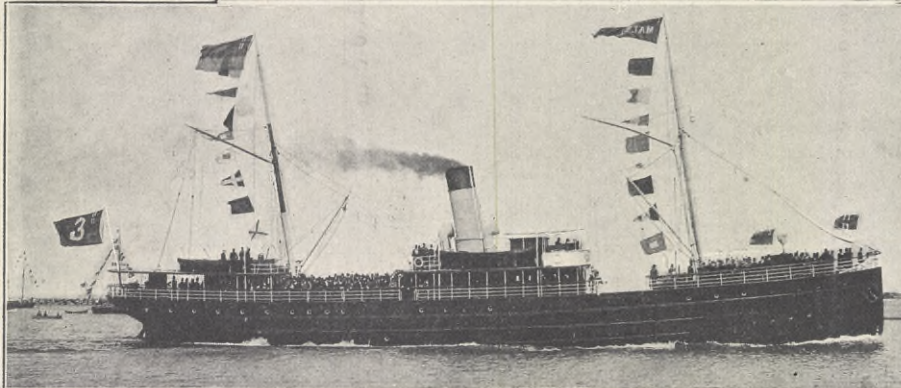

KONUNG OSCAR INVIGER MALMÖ NYA HAMN.

1.
Afresan från
Helsingborg.
Foto. Ranqnit Hbrg.

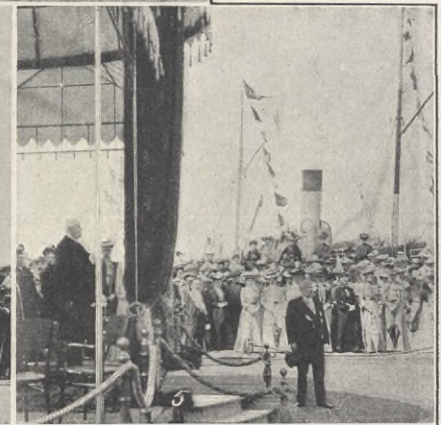
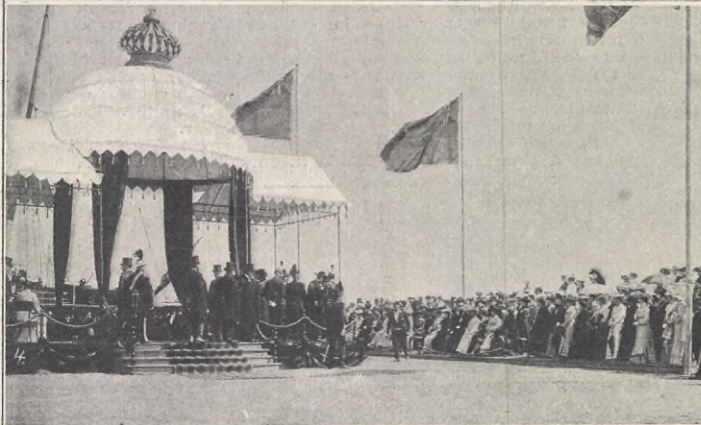
2.
Ankomsten till
Malmö.
Foto. Rude, Malmö.

3.
Ång. Malmö med
Konungen ombord
inlöper i
Nya Hamnen (d.
30 Maj 1903).
Foto. Dahlgren, Malmö

4.
Kungliga paviljongen
och en af dam-
läkterne.
Foto. Dahlgren, Malmö.

5.
Konungen inviger
hamnen. Framför
den Kungl. paviljongen
står D:r Carl
Herslow.
Foto. Roijkjer, Malmö.

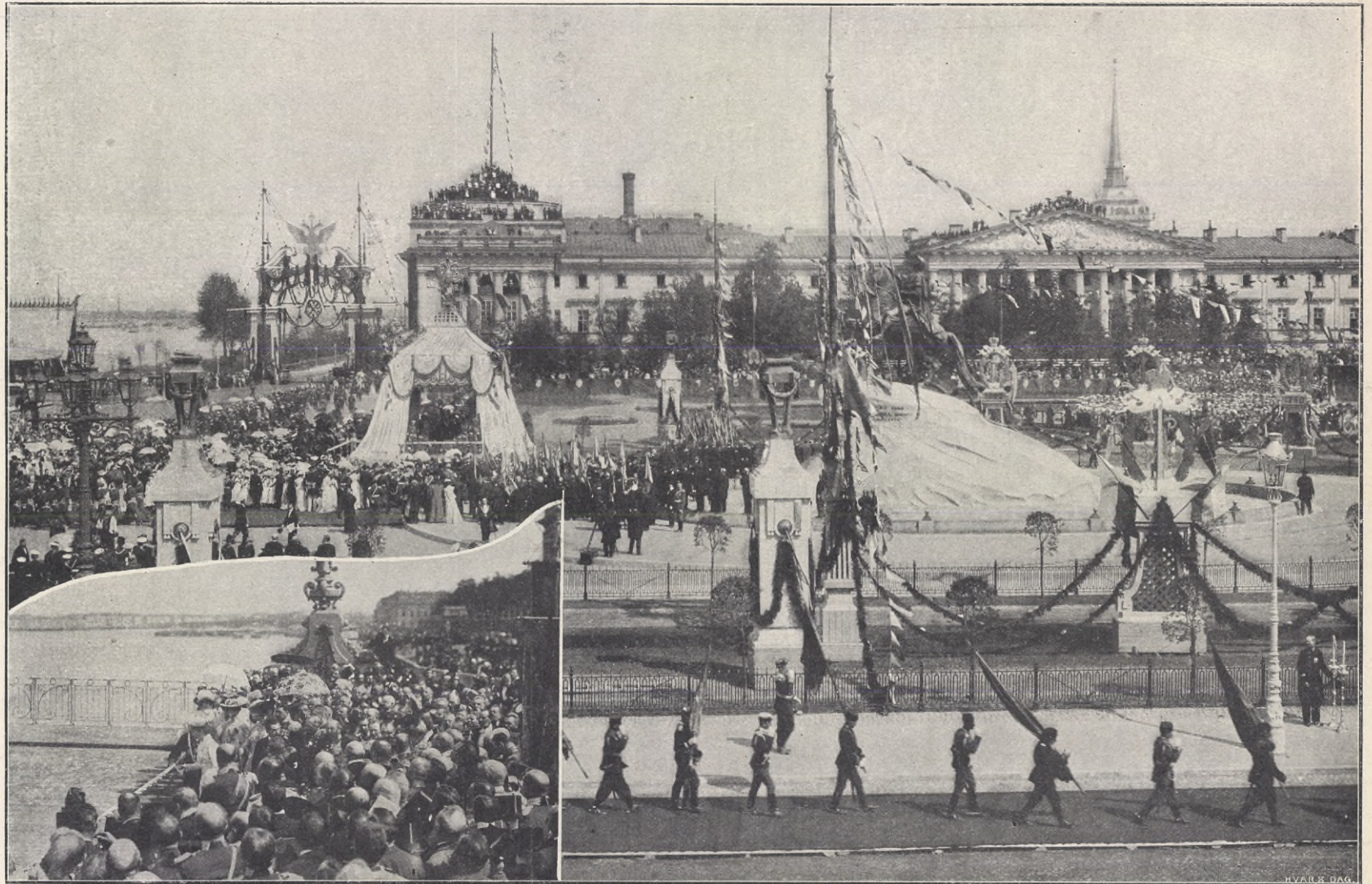
6.
Konungen skrifver sitt
namn å en minnessten.
Foto. Roijkjer, Malmö.

7.
Malmö Nya Hamn.
Foto. Dahlgren, Mal nö.

NÅGRA BILDER FRÅN HAMNINVIGNINGEN I MALMÖ.

S:T PETERSBURGS 200-ÅRSJUBILEUM.

— 589 —

Efter fotografi.

Sistlidne 29 maj var Rysslands hufvudstad 200 år gammal, hvilket högtidlighölls med storartade festligheter. Våra bilder visa, den större, ceremonierna framför grundläggarens, Peter den stores, staty, den andra när kejsarinnan medelst afskärande af ett tåg öppnar trafiken öfver den nya stora Troitskybron.

Kilohé : Kem. A.-B. Bengt Sjöfveersparre Stlm.—Obg

KONFLIKTEN MELLAN FRANKRIKE OCH MAROCKO.

Efter fotografi.

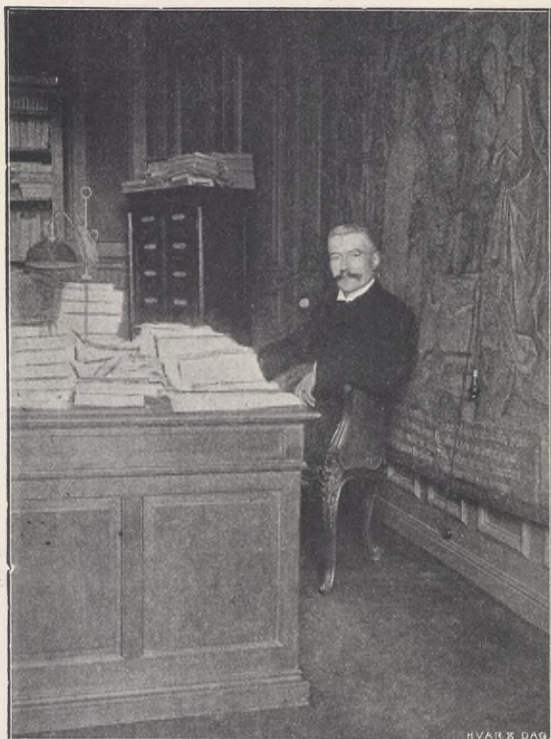
Kliché: K. - A. B. Bengt Silfverparre, Skåm—Og

KONFLIKTEN MELLAN FRANKRIKE OCH MAROCKO: General O'Connor, befälhafvare öfver franska trupperna i Oran, inspekterande (för en månad sedan) lägret i Beni-Ounif för att förbereda expeditionen till Figig.

Till grannar i väster har Frankrikes Marockanska besättning en del högst oregleriga stammar; de erkänna icke nåt öfverhuvud, sköta sig själfva och ligga i ständig fejd med hvarandra. En särskild orolig punkt är oasen Fezig. När den franske generalguvernören *Jonnart* nyligen besökte oasen, för att se sakernas tillstånd på närmaste håll, blef han öfverfallen, därvid flere man ur guvernörens eskort särades.

Följden af denna tildragelse blir den, att Frankrike ämnar be-ätta Figig; detta har länge varit dess plan och så till vida kom »öfverfallet» (malicen påstår, att Monsieur Jonnart själf arrangerat det!) särdeles lämpligt. Händelsen har passerat världsprässen och ett porträtt af M. Jonnart liksom en bild från oasen ha synt oss vara af intresse för dagen.

MAX O'RELL †

Efter fotografi.

Kliché: Bengt Silfverparre

MONSIEUR JONNART, FRANKRIKES GENERALGUVERNÖR I ALGIER, nyligen utsatt för ett öfverfall från marockanska röfvarstammar.

Efter fotografi.

Kliché: Bengt Silfverparre

Den under ofvansläende signatur kände författaren Paul Blouet afled nyligen i Paris. "John Bull och hans ö", "Hennes kungliga höghet Kvinnan", m. fl. äro öfver hela världen kända verk af hans penna.

UNDER ARMENIERMASSAKERNS DAGAR.

För HVAR 8 DAG af MUSTAFA.

(Forts.)

Då det började dagas, befunno vi oss nere vid Ak Su, en liten flod, som under vanliga förhållanden ej torde erbjuda några öfvergångssvårigheter, men som nu genom det ihållande regnandet var uppsvåld, så att det ej syntes möjligt att kunna komma öfver. Vi befunno oss dessutom i en fullkomligt öde trakt och voro helt och hållet på villospår. Så mycket var emellertid klart att för att komma till Biredschik det var nödvändigt att öfvergå Ak Su. Enligt kartan fans det ett öfvergångsställe vid Basardschek på Aintab-vägen, men dit vågade vi ej rida. Krigsråd hölls och det beslöts att vi skulle stanna för att låta hästarne hvila och under tiden forska efter öfvergångsmöjligheter. Under en på den för öfrigt flacka stranden ensam stående klippa funno vi skydd mot regnet, som nu åter öste ned, vi lade oss på den genomvåta lermarken för att hvila en stund och somnade. Då vi vaknade, hade regnet upphört och det var ännu dag. Våra klockor hade tagit vatten och vägrade att gå, hvarför vi finga nöja oss med att kunna skilja på dag och natt. Müller hade på något outhälsamt sätt skaffat sig ett dussin brödkakor, som han rullat tillsammans till ett grått bylte och stoppat i stöfvelskäftet — med dem förfriskade vi oss. För hästarnes räkning hade vi fått med oss hafre från Marasch. På hästarne berodde allt, de måste födas, vi kunde gärna svälta. Vi började nu rekognoscera floden, hvilket tillgick så, att Müller afklädde sig alla kläder och gick ut i vattnet för att söka en plats, där djupet skulle tillåta honom att komma öfver. Efter en stunds sökande och arbete i det iskalla vattnet, som på sina ställen stod honom upp till hakan var han emellertid öfver och steg upp på andra stranden, blå, som om han varit gjord af chalcedon. Han återvände genast samma väg, för att leda de simmande hästarne öfver — en sådan där syrisk häst är knappast hälften så hög som en af våra — med mig sittande på den främste, under det det isiga vattnet skvalpade kring mina höfter. Jag funderade öfver, om Bagdad verkligen var värdt allt detta och om jag någonsin lefvande skulle komma dit. Men den som sig i leken ger, han måste leken tåla.

Då vi äntligen voro öfver Ak Su, var det redan mörkt och vi fortsatte i en riktning, som vi hoppades vara sydostlig. Hela natten redo vi under en bitande nordanvind, som kom våra våta kläder att frysa till is och framemot morgonen, då det började dagas, sågo vi framför oss en stor by. Nu var frågan — skulle vi stanna, skaffa oss föda, torka och värma oss, trots den risk vi löpte i en bebyggd ort, eller skulle vi rida utanför byn, fly människorna och lifvets njutningar. Vår njutningslystnad var emellertid starkare än vår försiktighet och vi längtade allt för starkt efter det förvekligande lifvet inom ett turkiskt byahus, för att kunna afstå därifrån. Vi redo in på gatan, som egentligen var en flod, och åstadkommo inom ett par minuter ett häpnadsväckande larm. Hundarna, argisinta, misstänksamma och roflystna som de äro, började skälla, och snart var hela byn på benen. Hamidié äro öfver oss, ropade någon i halfdunklet, och människor flydde i panisk förskräckelse utåt fälten. Om det lyster dem att springa, sade jag till Müller, så låt dem springa, vi ha viktigare saker för oss än att bringa galna människor till förnuft. Först och främst måste vi inkvartera oss. Vi utvalde ett hus, som såg rymligt ut, bundo våra hästar på dess gård, stego in och satte oss framför den glödande fyrpannan. Därinne satt en kvinna, som af en eller annan anledning ej deltagit i flykten. Hon drog ge-

nast en duk för ansiktet och satt bekikande oss genom den tunna väfven. Så måste hon fått klart för sig, att vi dock ej voro hamidié, — vi voro nu halft europeiskt klädda — hvarför hon satte för oss ett stort fat pelaff och en bunke surmjölk. Ej ett ord yttrades hvarken från hennes eller vår sida, men glupskt grepo vi oss an med maten. Så småningom återkommo de flyktade byamännen, sedan de öfvertygat sig, att vi inga hamidié kunde vara, alldenstund byn ej redan blifvit stucken i brand och naturligtvis samlades de så många, som finga rum i vårt hus. Vi blefvo på alla sätt välvilligt behandlade, och man underrättade oss om att hitills inga vare sig regulära soldater eller hamidié varit synliga, men att rysliga rykten förtalts angående hvad som passerat i Biredschik. Med två starka dagsmarscher borde vi kunna nå Euftrat, midt emot Biredschik eller åtminstone Nisib, men det vore trifvelaktigt om vi skulle kunna komma öfver floden.

Müller och jag sofvo nära nog hela dagen, för att på kvällen efter mörkrets inbrott fortsätta vår färd. Mannen, hvars gäst vi voro, ansåg att vi borde aflägga vår europeiska utstyrel och förklarade sig villig att mot klingande ersättning styra ut oss som sanna rättroga. Då vi lämnade byn på kvällen voro vi också utrustade på ett underbart sätt. Müller såg ut som en äkta hamidié med guld-virkad, röd och vit kefijé, lång bigéscheformad rock och skarlakansröda vidbyxor i gula stöflar. Jag, som redan förut med framgång spelat helgon, fortsatte, och var iförd en grön turban såsom en profetens ättling samt en med gröna lister prydd svart kaf-tan. Min helighet lämnade intet öfrigt att önska, om ej möjligen i afseende på sinnenlaget.

Hela denna natt redo vi i kolmörker och dugg-regn, följande en liten stenig flodbädd österut och befunno oss på morgonen utanför en gendarmkasern, belägen vid en liten plats vid namn Hassan Kaleh, som blott bestod af ett par lerhyddor. Upptäckten var egentligen ej angenäm, men vi beslöto oss i alla fall att taga gendarmernas gästfrihet i anspråk och söka spela vår roll så godt vi kunde. Vi började således föra oväsen på kasernens port och utlockade på så sätt en af gendarmerna, som vid åsynen af Müllers hamidiéträkt fick en väldig respekt. Såsom varande helig, teg jag och lät Müller tala. Han höll ett långt tal om hur jag, som var både lärd och helig, förirrat mig från vägen och råkat ihop med honom — hamidién, hur vi båda voro trötta och ville hvila öfver dagen i kasernen.

Gendarmen svarade, att intet hinder härför funnes och hänvisade oss till det bästa rummet, det som står öppet för officerare på färdvägar.

Kasernen härbergerade blott fyra gendarmar, och vi skulle äfven som européer varit trygga inom dess murar. Den turkiske gendarmen är en fredens man, åtminstone utanför städerna, och bråkar sällan om papper och pass. Då vi nu emellertid voro moslims och Müller till och med krigare, finga vi en del upplysningar om läget i Biredschik, hvilka kommo oss att se framtiden i en rosenfärgad dager. Biredschik, sade gendarmerna, var i hamidiémännens händer, men paschan mutaserifen residerade fortfarande i Sarai med en handfull regulära soldater och gendarmar. För öfrigt hade få oordningar förekommit, dels därför att en stor del af befolkningen i tid flytt ur staden, dels därför att Biredschik såsom varande en stenstad ej erbjöd samma lätthet att förstöra som Marasch. Längre österut i Urfa hade emellertid rysliga saker passerat. Hela den stora 40,000 innevånare räknande staden låge i ruiner, hela trakten vimlade af röfvarskaror, som befäst

och besatt bergspassen mellan Urfa och Biredschik och som korsfäste, brände, stekte, pålade och söndersågade människor af hjärtans lust. En rätt obehaglig underrättelse lämnade oss gendarmerna. Byn Nisib på högra Eufkratstranden var besatt af en stor turkisk truppstyrka och en noggrann visitation företogs med hvar och en, som med den stora flodfärjan ville passera öfver till staden eller kommande därifrån ville fortsätta västerut. Angenämare underrättelse än denna kunde vi fått. Det blef ett väldigt öfverläggande mellan Müller och mig, om vi ej skulle bryta af norrut och gå upp till Rum Kaleh, men gendarmerna förklarade på tillfrågan, att färjan där vore förstörd. Då vi dessutom ej ville väcka deras misstänksamhet, beslöto vi att hålla fast vid vår förra plan och anhöllo att en af gendarmerna ville följa oss som vägvisare till Nisib.

Sent på eftermiddagen lämnade vi Hassan Kaleh och funno, tack vare gendarmen, snart något, som skulle kunna kallas väg. Långt före dagbräckningen voro vi i Nisib, som numera ingenting annat är än en rätt eländig by. I byn funnos emellertid inga soldater, de lågo i läger närmare floden i Hafir paschas gamla befästningar. Nisib är ett i osmanrikets historia ryktbart ställe om också rätt obehagligt ryktbart. Den 24 juni 1837 krossade här Ibrahim pascha af Egypten helt och hållet den turkiska armén under Hafir pascha, genom hvilken seger egypterna blefvo herrar öfver hela Syrien.

Då vi närmade oss lägret, blefvo vi anropade af posten och en patrull kom ut för att taga reda på oss. Tack vare gendarmen och Müllers hamidié-dräkt och fasoner behandlades vi höfligt. Patrullens befälhavare, en on baschi, sade att vi måste vänta med öfverfärden tills lägrets befälhavare fått tala med oss och han förde oss till ett tomt tält, under det han samtidigt skickade rapport om vår ankomst till bimbashin — majoren. Då vi här lämnades ensamma en stund, lade vi råd om hvad vi skulle säga bimbashin. Jag var fortfarande en helig man, men svårigheten var att finna någon ort, dit jag i min helighet kunde ämna mig. Biredschik är den oheligaste stad i hela osmanriket. Urfa är visserligen heligt, men ingen människa kunde dessa tider resa till Urfa. Vi beslöto oss slutligen för att vara på väg till Haram, där Abraham bott, och där en helig sten befinner sig. Dit skulle hamidiémannen ledsaga den helige, för att sedermera förena sig med sin clan i Sindschar.

Efter en stund kom soldaten och förkunnade, att bimbashin väntade, hvarvid Müller tog sig anledning att söka imponera på den stackars redifsoldaten. Hadschan, sade han, är för närvarande försänkt i bön och betraktelser, då han slutat att tala vid Allah skall jag förkunna honom, att bimbashin väntar. Soldaten drog sig med en skrämning min af vördnad tillbaka och vi voro åter ensamma. Sedan Müller ansett, att mina gudeliga betraktelser räckt tillräckligt länge, beslöts, att vi skulle inställa oss inför bimbashin och pröfva vår förmåga att föra denne krigare bakom ljuset. Till vår lycka var han uttråkad af sin flodvaktaresyssla. Han sade oss, så fort vi inträdt i hans tält, att han låtit kalla oss. Emedan detta var hans plikt, men att han ej kunde inse, hvarför han skulle hindra hamidiéofficerare att gå öfver till Biredschik — men hvem är den där, fortfor han, pekande på mig, som såg öfvermåtan helig ut. Müller rabblade upp den gamla lexan om min helighet, som dock gjorde föga intryck på bimbashin. Tiderna äro onda för helige män, sade han, men ni kunna tryggat gå öfver till Biredschik nästa gång färjan går.

Efter en både äfventyrlig och våt färd på den åbäkliga färjan öfver den uppsvällda, våldsamt forsende floden, voro vi så fram på förmiddagen med våra hästar i Biredschik och drogo utan att väcka någon uppmärksamhet tvärs igenom staden till ett vid Urfavägen liggande chan.

II.

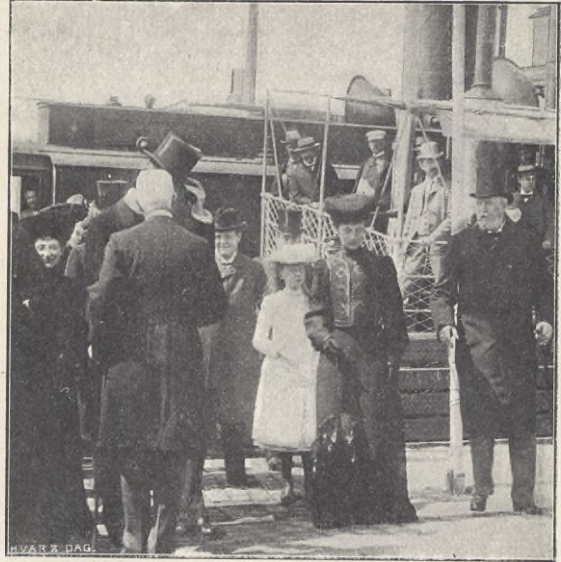
Biredschik är en af nordsyrens angenämare och vackrare städer. Staden är byggd på den brant stupande flodstranden och är utrustad med en alldeles otrolig mängd blomstrande trädgårdar, liggande i terrasser ofvan hvarandra, ur hvilka kristallklart vatten silar fram, bildande forsar och rännilar, som störta fram öfver gatornas blankpolerade stenar. Det är en stad af helt och hållet annan typ än det något tunga och mörka Haleb och det dystra Marasch, en stad, sådan som alla de andra nordmesopotamiska vid de vattenrika Kursbergens fot liggande städerna, med en gulvit kritfärg bland ständigt gröna lagrar och cypresser. Biredschik som stad betraktadt är ej synnerligen gammalt. Ehuru öfvergångsstället öfver floden redan på romarnes tid var känt under namnet Zeugena, och begagnadt af de mot Nisibis dragande karavanerna, så synes dock icke någon bebyggd ort här varit belägen. Först under korstågens tider hör man talas om staden eller kanske snarare borgen Bira. Och denna borg finnes kvar ännu i denna dag, en högt uppe under solen liggande komplex af ljusgula murar och torn, allesammans väl bibehållna och under fredliga tider använda som kasern. Nu under dessa tider huserade en hamidié-öfverste däruppe, en herre som den vid borgens fot residerande mutaserifen till trots var stadens härskare.

Näväl, vi voro sålunda lyckligt och väl på Biredschiks chan, och som ingen af oss förut sett staden, gingo vi, berusade af vår hittillsvarande framgång, ut för att taga den i ögonsikte. Men det visade sig, att ehuru min förklädnad och mitt uppträdande som helig man var synnerligen lyckligt valdt — förvisso såg jag from ut — så var Müllers förklädnad så mycket olämpligare. Alla i Biredschik varande hamidiéöfverare kände hvarandra och sågo endast ogärna, att en främmande röfvere kom för att dela deras byte. Det hjälpte ej att Müller förklarade, att han skulle afresa till Lindschar, där djäfvulsdyrkarne bygga och bo, man betraktade honom med sneda blickar och anmälde hans ankomst för den store röfveraren i borgen. Emellertid gingo vi ostörda omkring i staden, man stannade visserligen här och där och frågade, hvad vi ville och hvart vi ämnade oss, men man förhöll sig i det hela taget höfligt och någon kännning med myndigheterna fingo vi ej. Våra förhoppningar att komma i väg, voro de bästa, våra lynnen voro rosiga, hvartill stadens vackra och pittoreska läge, dess renlighet och de få spår af oordningar, den hade att uppvisa, bidrogo. Vi beslöto oss att rida i mörkningen och taga vägen i sydostlig riktning, således hvarken till Urfa eller Deir es Sor, utan rätt ut i öknen mot Sindschar. Det är väl sant att dessa trakter mellan Biredschik och Sindschar, berget söder om Urfavägen, äro synnerligen illa kända, att inga karavaner gå där fram och att öknen är mycket glest befolkad af Schamarbeduiner och djäfvulsdyrkare från Sindschar. Men i stället existera där absolut inga turkiska myndigheter, förutom en rätt oblodig pascha i den lilla staden Sindschar, och detta var för oss det viktigaste. Sedan vi på kvällen återkommit till vårt chan, började vi lasta våra hästar med allt hvad vi förskaffat oss af

födoämnen i den rikt utrustade staden och voro just i färd med att klarera våra affärer med chanägaren, affärer som voro rätt svåra att få uppgjorda, då Biredschikfolket är känt för att kunna eller åtminstone försöka skinna och lura sina gäster, — då portarne slås upp och in på gården rider en hamidié-officer med skramlande sabel, revolver och en stor turkisk orden dinglande på bröstet. Sannerligen en utmärkt röfvare, så dekorativ en röfvare gärna kan vara. Jag började känna mig enkel då han vände sig med sitt tal till Müller. Hvad var Müller för en hamidié-man, hvilken clan tillhörde han, hvar hade han sin hemort, hvem var hans chef? Det föreföll mig som om Müller ej hade rätt reda på allt detta och det var intressant nog att iakttaga hur de båda rövvarne sökte utforska och öfverlista hvarandra. Vi skulle rida till Haran sade Müller, vi ville gärna komma i väg innan det blir sent, men om du vill tala med oss, så låtom oss röka en nargileh. Vi gingo in i ett af chanens rum för att dricka kaffe och röka och den nye rövvarn ansatte Müller på ett rätt otrefligt sätt med allehanda frågor. Slutligen förklarade han, att han ej kunde låta oss afresa, förr än vi varit uppe hos mir alai — öfversten — där uppe på borgen. Det vill säga den store rövvarn. Saken började arta sig illa. Vore misstankarne redan väckta, hade vi ej stor utsikt att kunna klara saken med den store rövvarn. Jag såg på Müller, att han arbetade med någon plan, jag såg att han ej godvilligt ämnade intsälla sig hos den store rövvarn. Men hvilken plan? Vi kunde ej meddela oss med hvarandra alldenstund den fördömde hamidié-mannens svarta ögon ej ett ögonblick lämnade oss.

(Forts.)

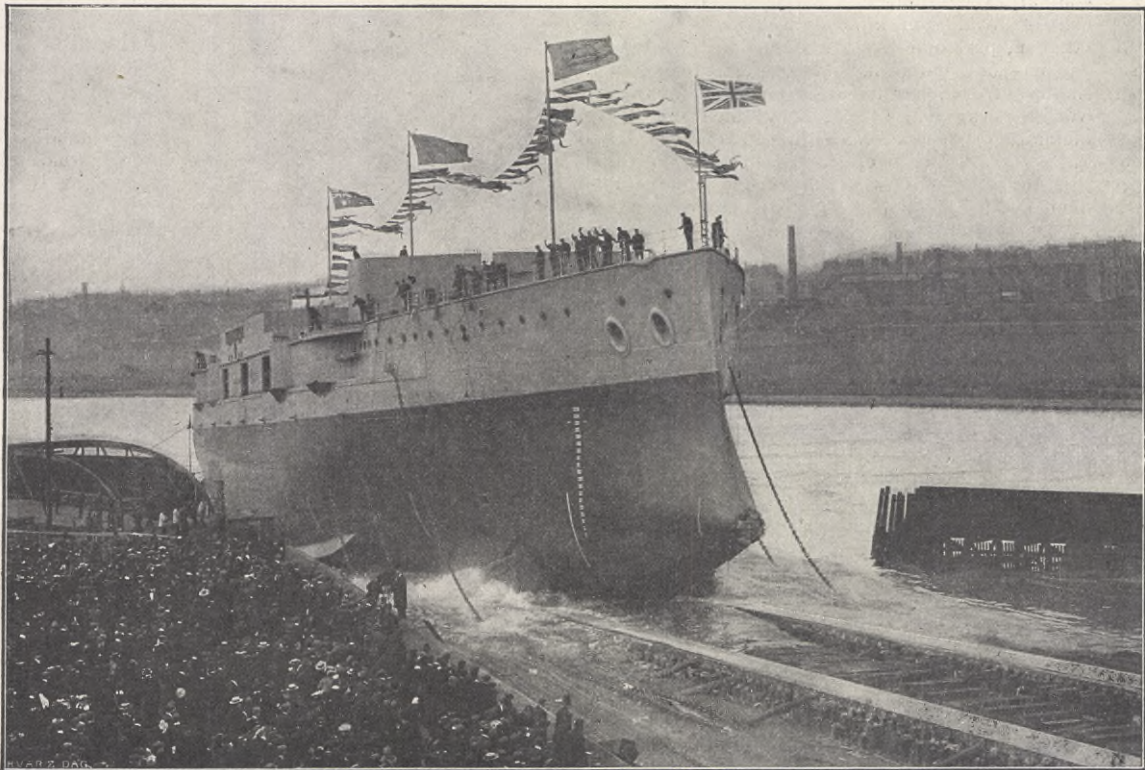
DANSKA FURSTEBESÖKET HOS KONUNGAPARET Å SOFIERO.

Den 16 juni fingo konung Oscar och drottning Sofia emottaga besök från danska konungahuset. De furstliga gästerna voro: kronprins Fredrik och kronprinsessan Lovisa, prins Christian och prinsessan Alexandrine, prinsessorna Thyra och Dagmar samt prinsarne Valdemar och Gustaf.

Vår bild är tagen vid landstigningen i Helsingborg, där Konung Oscar mötte. Vid H. Majts sida synes prinsessan Alexandra. Bakom henne stå prinsessan Dagmar och prins Gustaf. Man igenkänner och prinsessan Thyra. Det korta men kärkomna besöket varade endast till samma dags afton.

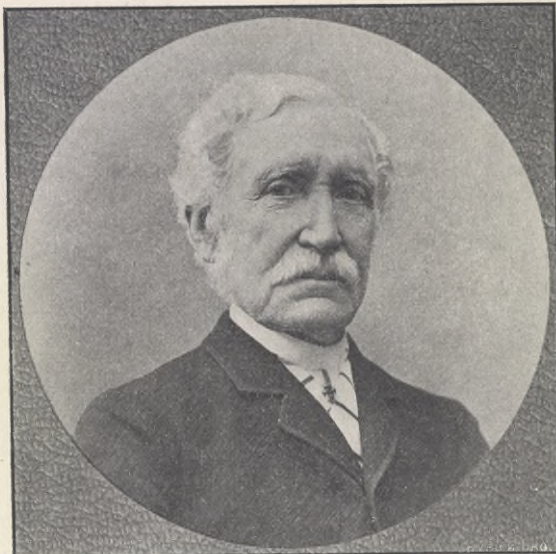
VÄRLDENS STARKASTE KRIGSFARTYG.

— fotografi

Klodd: Kem. A.-R. Bengt Sjöfverre Sthlm—Obs

I England har nyligen världens starkaste krigsskepp, det första af en ny klass, löpt af stapeln vid Fairfield-varfvet. Kolossen som erhöi namnet »Commonwealth», är 425 fot lång och väger 8000 tons; den skall göra 18 $\frac{1}{2}$ knop, för fyra 12-tums, fyra 9-tums och fyrtio andra kanoner af mindre typ samt fyra torpeder. Fartyget har byggts på en rekord-hastighetstid af 10 månader och kostar 23 $\frac{1}{2}$ million kronor.

Klisché: Bengt Sjöfverparre.

JOHN ARSENIUS.

»Sveriges äldste målare» är ej mer. Gunnar Wennerbergs skolkamrat, Fredrik Vilhelm Scholanders, Hans Kristian Andersens, Zakris Topelius, John Fredrik Höckerts, Vilhelm von Brauns, Talis Qualis vän har gått ur tiden. Den unge studenten, som lyssnade till Erik Gustaf Geijers föreläsningar, den vackre husarofficeren, som valsade så käckt i Napoleon III:s Tuilleries, är själf blifven till ett minne, liksom den tid, af hvilken han gaf oss ett så vackert uttryck.

»Det är ej blott ett långt, utan äfven ett lyckligt och — hvad som faller tyngst i vågskålen — ett nyttigt lif, på hvilket Arsenius kan blicka tillbaka», så sade en gång en af hans biografer. Den hårda striden för tillvaron har han icke lärt känna. Solbelyst var den väg han tillryggalagt. Men om detta ock underlättat hans arbete, så har han dock aldrig tagit arbetet lätt. Samvetsgrann som få och flitig som en för sin utkomst trälände dagsverkare ansåg han det alltifrån sin första ungdom som en plikt och en njutning att genom rastlöst arbete utveckla de gäfvor goda genier nedlagt vid hans vagga.

Hästen blef den ledande faktorn i hans tillvaro. Som kavalleriofficer, som sportman, som hippologisk skriftställare, som målare och skald, alltid var det denna människans bästa och ädlaste vän, vid hvilken hans intresse främst knöt sig.

Student 1836 utnämndes han två år senare till underlöjtnant vid Lifregementets husarer, där han under sin fyratioåriga tjänstgöring avancerade till öfverstelöjtnant. Officer och kavallerist till lif och själ, ägde han sedan barndomen afgjorda konstnärliga anlag, hvilka han sedermera utvecklade och skodade under sin vistelse i Paris på femtiotalet, där han i synnerhet studerade de ryktbare hästmålarna Horace Vernet och Alfred de Dreux.

Hans flitiga pänself har sedan framtrullat hundratala konstverk, scener från kapplöpningar och kavallerimanövrer, fullblodets spänstiga grace och ardenernas trygga lunk, fullblodets otämnda glädje, där han galopperar öfver den tusenskönprydda sommargrönskan och den uttjanta husarkampens spattbrutna älderdom.

Äfven som praktisk hästkarl ägde Arsenius goda förutsättningar, hvilket nogsamnt framgick af alla de uppdrag, hvarmed han härutinnan hedrades. Så har

han varit ledamot af kavalleri- och stuterikommittéerna. Dessutom har han tillhört Allmänna Svenska Kapplöpningssällskapet från dess början till dess upplösning, varit ordförande vid det trettonde och fjortonde Allmänna Svenska Landbruksmötets hästutställningar samt tjänstgjort som prisdomare inom fullblodsklassen vid landbruksmötet i Stockholm 1868.

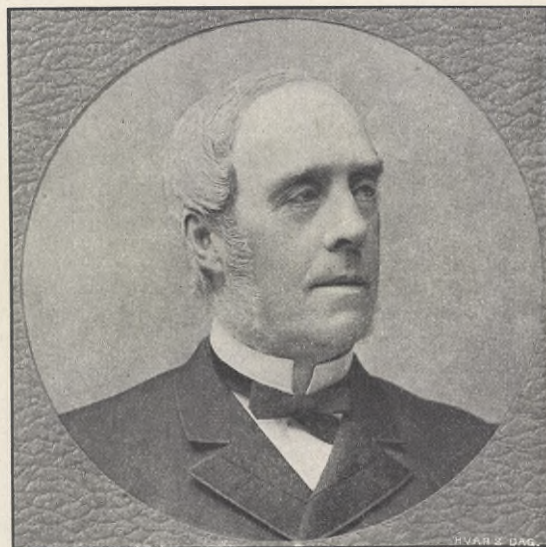
Gift 1854 med Charlotte Bildt och änkring 1887 efterlämnar Arsenius tre söner: Georg, vår bekante hästmålare, Sam, rytmästare vid Norrlands dragoner samt Fredrik, mariningeniör vid Kongl. Flottan. Vestgöte född, var han bunden vid hembygden med de starkaste band. Ett vackert prof härfpå har han gifvit med de »Minnen från Vestergötland», hvilka för några år sedan publicerades af Vestgöta nation i Uppsala. Ty utom det bidrag han lämnade till detta verk, var han själf, ehuru redan då öfver 80-årig, en synnerligen intresserad och verksam medlem af redaktionskommittén.

En gammaldags grandseigneur i såväl inre som yttre måtto efterlämnar den bortgångne minnet af en sällsynt ädel och varmhjärtad personlighet, hvilken helt visst aldrig ägt någon fiende utan som ständigt mötts och mött med vänskap och förtroende.

Och nu har det då gått i fullbordan detta som Carl David af Wirsén för några år sedan i ett längre poem sade till sin gamle vän:

Lef länge kvar! — Och när en gång
Ock du vid aftonklockans sång
Till uppbrott hör kommandoordet,
Så tror jag, att som ung husar
Med kristligt mod du vägen tar
I full parad till mönstringsbordet! —
—st—st—.

CARL FRITIOF SVEDELIUS.

Klisché: Bengt Sjöfverparre.

CARL FRITIOF SVEDELIUS.

75 år fylle den 1 juni f. d. justitierådet Carl Fritiof Svedelius i Stockholm. S. blef student i Uppsala 1844, juris kandidat 1855, e. o. kanslist i justitierevisionsexpeditionen, e. o. notarie i Svea hofrätt s. å. samt e. o. fiskal därstädes 1857, v. häradshöfding 1858, adjungerad ledamot i hofrätten öfver Skåne och Blekinge 1859, assessor därstädes 1862, t. f. revisionssekreterare 1863, revisionssekreterare 1866, t. f. justitiekanslär under en del af åren 1870, 1871 och 1873; samt förvaldade som justiteombudsmannens suppleant justiteombudsmansämbetet under en del af år 1872. Justitieråd 1874 samt juris hedersdoktor 1893. Justitierådet är sedan 1885 Kommandör m. st. k. af Nordstjärneorden.

VECKANS PORTRÄTTGALLERI.

A. U. ORSTADIUS,
f. d. kommissionslandtmätare i
Norrbottens län. Haparanda,
fyllde den 20 maj 75 år.

P. G. FLOBERG,
länsveterinär i Göteborgs och
Bohus län, fyller den 14 juni 70
år.

GÖSTA THESTRUP,
v. häradshöfding, rådmän, audi-
tör, mångårig riksdagsman för
Landskrona, fyllde d. 12 juni 60 år.

C. S. NORDSTRÖM,
grosshandlare i Nora, fyllde den
1 juni 60 år.

H. R. LINDER,
förste landtmätare i Söderman-
lands län, fyllde den 7 juni 60 år.

C. G. GRUNDELL,
fil. dr., kontraktsprost, kyrko-
herde i Sälve sedan 1883, fyllde
den 31 maj 60 år.

W. J. NEUMANN,
framstående musikkdirektör och
kompositör. kapellmästare i öfver
30 år, fyllde den 12 juni 55 år.

P. J. SÖDERBERG,
kyrkoherde i Halverö, Medelpad,
fyllde den 12 juni 50 år.

J. MARTINHEIKKE,
postmästare i Neder-Kalix, fyllde
den 29 maj 50 år.

KARL BROLIN,
dansk vicekonsul i Söderhamn,
fyllde den 25 maj 45 år och firade
samtidigt 25-årsjubileum.

A. MARTINELL,
postmästare vid ett af Sveriges
nordligaste postkontor, fyller den
21 juni 40 år.

† S. H. WIDBOM,
kassör vid Tanto Aktiebolag,
Stockholm, afled den 30 maj. 60
år gammal.

† C. G. BERG,
innehafvare af Rydefors Glasbruk
i Målerås, afled nyligen. Född
1836.

† P. O. WESTERHULT,
telegrafkommisarie, föreståndare
för Halmstads telegrafstation, af-
led den 28 maj, 58 år gammal.

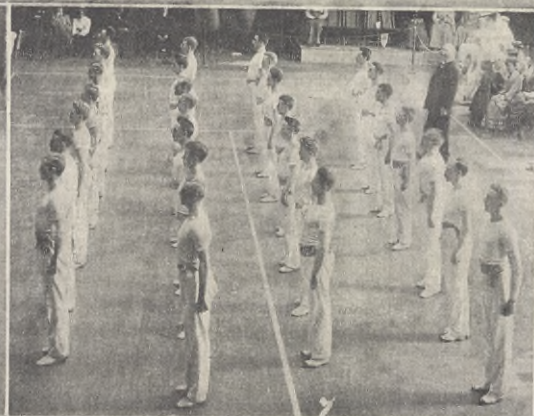
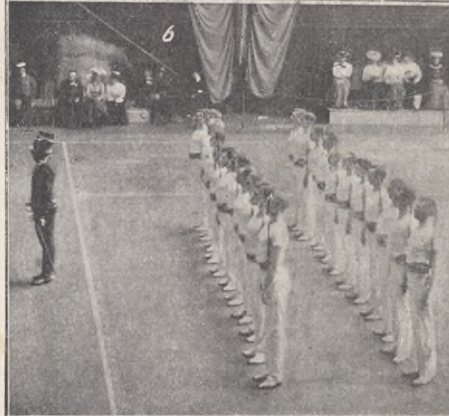
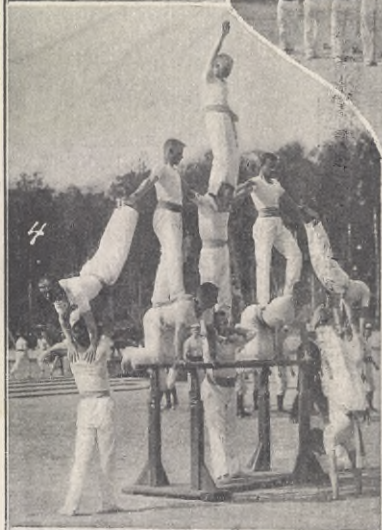
† F. L. ODENCRANTZ,
kronolänsman i Bollebygds hä-
rad, afled den 31 maj i en ålder
af 55 år.

† C. E. SVANBECK,
kamrerare vid Kongl. Telegraf-
verket, kassaförvaltare i Konst-
akademien m. m., afled den 25
maj. Född 1849.

DEN STORA GYMNASTIK- OCH IDROTTSFESTEN I STOCKHOLM. II.

HVAR 8 DAGS FOTOGRAF I STHLM

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöforsparre Sthlm—Gbg.

1. Köpenhamns Kvinnliga Gymn-För. 2. Fotboll mellan Allm. idrottsklubben i Stockh. och Norrköpings idrottsklubb.
3. Danska Gymn.-Förbundet. 4. Finska Gymnastik-Föreningen Reipas. 5. Finska Studentgymnaster. 6. Malmö Gymnastik-Förening. 7. Göteborgs Gymnastik-Förening. 8. A. Johnson, 1:sta pris i 10-kilometerslöpningen.